

လိဒ်လမ်းမှပန်းပုံဖြင့်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများ

{ စစ် - အချစ် - ငြိမ်းချမ်းရေး }

Ju Nile

ဆရာမောင်မိုးယံ (အမျိုးသားစာပေဆု) ၏ အမှာ စာ
“တသသ နှင့် အရသာရှိသော ဝတ္ထုများ ”

နှစ် (၂၀) အတွင်း သူရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းပြီး အမှတ်တရစာအုပ် ထုတ်မည်ဖြစ်၍ သူ့စာအုပ်တွင် အမှာ စာရေးသားပေးပါဟု ဆိုလာ သည် ။ ကလောင်အမည် ဂျူနိုင်၊ နာမည်ရင်း ဗိုလ်ကြီးနိုင်ဝင်းကို ကျွန်တော် တပ်မတော်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က မသိကျွမ်းခဲ့ဘူးပါ။

အမှာ စာ ရေးပေးပါ။ အမှာ စကား ပြောပေးပါဆိုသော တောင်းဆိုမှု ၊ မေတ္တာရပ်ခံမှုသည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ သူက ကိုယ့်ကိုယုံကြည်၍ သူရေးသော စာများကို ဖတ်ရှုစေပြီး မှာ တမ်းခြွေစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်နည်းဆိုသော် ထောက်ခံချက် ရေးပေးစေလိုခြင်း ဖြစ်သည် ။

အမှန်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော် အမှာ စာရေးလိုပေမဲ့ သူ၏ မဂ္ဂဇင်းတွေ ပါရှိပြီးသားဝတ္ထုများကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည် ။ သူက ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို ပိုင်နိုင်စွာဖန်တီးနိုင်သော သူပါလားဟု “အိမ်ပြန် မယ့်လမ်း ငြိမ်းချမ်းချင်” ဝတ္ထုတိုတွင် စတင် ခံစားလိုက်ရသည် ။ စစ်သားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်က သူချစ်ရသော ဇနီးအပေါ် အလိုမကျသော အပြုအမူကြောင့် ပါးတစ်ဖက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသော ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားမိသည်

။ ဇနီးနဲ့ သမီးကိုထားခဲ့ပြီး တပ်သို့ပြန်ရန် ကားငှားခိုက် သမီးဖြစ်သူ၏ “အဖေကြီး ... အဖေကြီး” ဟု ခေါ်သံနှင့် ဇနီးဖြစ်သူက သူ၏ ကိုယ်နှုတ် အမူအရာဖြင့် စော်ကားခဲ့မှုကို တောင်းပန်ကန်တော့ပါသည် ဆိုသော ခွင့်လွှတ်စိတ်သည် အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတို့ အတွက် ရတက်ဖြာစရာ၊ မကျေချမ်းနိုင်စရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပီပြင်စွာ ရေးဖွဲ့ ထားပုံမှာ ကျောချမ်းစရာ ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော် သူ၏ ဝတ္ထုများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်ဖတ်နေမိသည် ။ တကယ်တော့ စာပေရေးသားခြင်း အတတ်ပညာတွင် ဝတ္ထုရေးခြင်းပညာရပ်သည် အခက်ခဲဆုံးဟု ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုမျိုးစုံရေးနေသော ကျွန်တော် ပို၍ နားလည်ထားပါသည် ။ ဇာတ်ကောင်စရိုက် ၊ ဇာတ်အိမ်ဖန်တီးမှု၊ နေရာဒေသ၊ အချိန်ကာလ၊ စကားအပြောအဆို အသုံးအနှုန်းများ သည် စာဖတ်သူကို လွှမ်းမိုး ထားနိုင်ကြောင်း သူ၏ အချစ်နဲ့ စစ်ကို အားပြိုင်ဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုများက သက်သေဖြစ်နေသည် ။

“ထာဝရ ရင်မှာ စက်တင်ဘာ”၊ “ဝဲကျော်”၊ “ငှက်ကလေး တစ်ကောင်”၊ “လီဒိုလမ်းမှ ပန်းပုံပြင်” ဝတ္ထုများက ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော ကချင်ပြည်နယ်၊ ချီဖွေလောခေါင်လမ်း၊ တနိုင်း-လီဒိုလမ်းများကို ပြန်ရောက်နေသလို ခံစားရသည် ။ “ငါ့ကိုသေနတ်တစ်လက်လောက်မှ တန်ဖိုးထားရဲ့ လားဆိုသော ချစ်သူတစ်ဦးက လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူတစ်ဦးကိုမေးသော နှလုံးသားမှ တောင်းဆိုသံကို ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကြုံသလို တမ်းတမိလိုက်သည် ။ စစ်မြေပြင်မှ စစ်သားတို့ ရဲ့ ဘဝနှင့် စစ်တလင်းမှ အချစ်အတွက် အသက်နှင်းကာ ပေးဆပ်နေရသူတို့ ၏ ဘဝများကို လွှမ်းမောဖွယ်ရာ၊ စာနာဖွယ်ရာ ရသမျိုးစုံဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားနိုင်သော ကိုဂျူနိုင်ကို ကျွန်တော် မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။ သူက ဘဝ အတွေ့အကြုံကို ပေထက် အက္ခရာတင်နိုင်သော

စွန့်လွှတ်စွန့်စားသူ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် အကြင်နာတရား ကြီးမားသော နူးညံ့သည့် စိတ်နေသဘောထား ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဝတ္ထုများ ဖြင့် ညွှန်းဆိုထားပါသည်။ ။

သူ၏ ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် တစ်မျက်နှာဝတ္ထုတိုများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဝတ္ထု (၁၁) ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးချိန်တွင် သူသည် တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးတွေအတွက် ပေးဆပ်လိုသော နှလုံးသားရှိသူ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုမြတ်နိုးသူ၊ အားကစားဖြင့် နိုင်ငံရဲ့ အစွမ်းအစပြလိုသူ၊ မိဘကျေးဇူးသိတတ်သူ၊ စာဆိုစစ်သည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အထင်းသား မြင်ရပါသည်။ ။ သူ၏ ဝတ္ထုများကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းကာ အမွှန်းတင်နေလျှင် စာဖတ်သူတို့ ၏ ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းအရသာ ပျက်ပြယ် သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖတ်ကြည့်ပါဟု ကျွန်တော်ပြောလိုပါသည်။ ။

ကျွန်တော် အာမခံပါသည်။ ။ ဆရာဂျူနိုင်ရဲ့ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီးလျှင် ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်နေတာ တသသဖြစ်နေမည်မှာ မလွဲပါဟု ...

မောင်မိုးယံ

ဆရာခွန်သက်တင်ဆန်း၏ အမှာ ဟာ “ကြိုဆိုခြင်း”

စာရေးဆရာ ဂျူနိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖျာပုံမြို့ရှိ အမှတ် (၉၈)
ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ ညီ
အစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ခင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေး
၏ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာတွင် အတူလက်တွဲ ပါဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်
ထောင်ပြုခြင်းကိုလည်း ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် တိုက်ဆိုင်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြန်
ပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တပ်မတော်၏ ထုံးစံအရ ဗန်းမော်မြို့သို့
ကျွန်တော်ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက် သူနှင့် တွေ့ဆုံမှု နည်းသွားပြီး သ
တင်းများ သာ ကြားနေရပါသည်။

ဆရာဂျူနိုင်မှာ စာအရေးအသားကောင်းသူ အဖွဲ့အနွဲ့နှင့် တင်ပြပုံ
ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ စ၍ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် များ တွင်
ပါရှိလာသော ဝတ္ထုဆောင်းပါးစာမူများက သက်သေခံနေပါသည်။ စာ
ရေးခြင်းအတတ်ပညာကိုလည်း စနစ်တကျသင်ကြားခဲ့သူဖြစ်၍
ကောင်းမွန်သောစာပေများကို မွေးထုတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်မှ ဆရာဂျူနိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆုံကြပါသည်။ ကျွ
န်တော်က စာတွေရေးပြီး စာအုပ်လေးများ ထုတ်နေချိန် ၂၀၁၃ ခုနှစ်
နောက်ပိုင်း စာရေးခြင်း ရပ်တန့်သွားသောသူကို စာပြန်ရေးရန် တိုက်
တွန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ စကာ သူရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတို (၁၁) ပုဒ်ကို

စုစည်းပြီး စာအုပ်ထုတ်ရင်း၊ လုံးပမ်းရင်းဖြင့် “လီဒိုလမ်းမှ ပန်းပုံပြင်” စာအုပ်လေး ဖြစ်တည် လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ထိုစာအုပ်တွင် ပါသော စာပိုဒ်လေးများ တွင် စစ်မြေပြင်၏ အငွေ့အသက်များ ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၏ ပန်းပွင့်များ ၊ အိမ်ထောင်ရေး ရသများကို ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ “လီဒိုလမ်းမှ ပန်းပုံပြင်”တွင် ပါသော “အခုဗိုလ်ကြီးတို့ ဆင်နွှဲနေတာ တိုင်းတစ်ပါးနဲ့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ဖြစ်နေတာလေ ... တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်းဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲမှာ စစ်ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ရတာ ဗိုလ်ကြီးတို့လို ဗမာစစ်သားတွေ၊ ကျွန်မတို့လို တိုင်းရင်းသား လူငယ်လေးတွေ သူတို့ လေးတွေဟာ အသက်ဝိညာဉ်တွေ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေ ပေးဆပ်နေကြရတယ် ... ပေးဆပ်ရကျိုးနပ်ရဲ့ လား? ဘယ်တော့မှ ဒီစစ်ပွဲပြီးမှာ လဲ? စစ်တိုက်နေရုံနဲ့ အချုပ်အခြာအာဏာကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲမှာ လား? အခြားနည်းလမ်းရော မရှိကြတော့ဘူးလား?

စာပိုဒ်ကို ကျွန်တော်အလွန်ကြိုက်ပါသည်။ ။

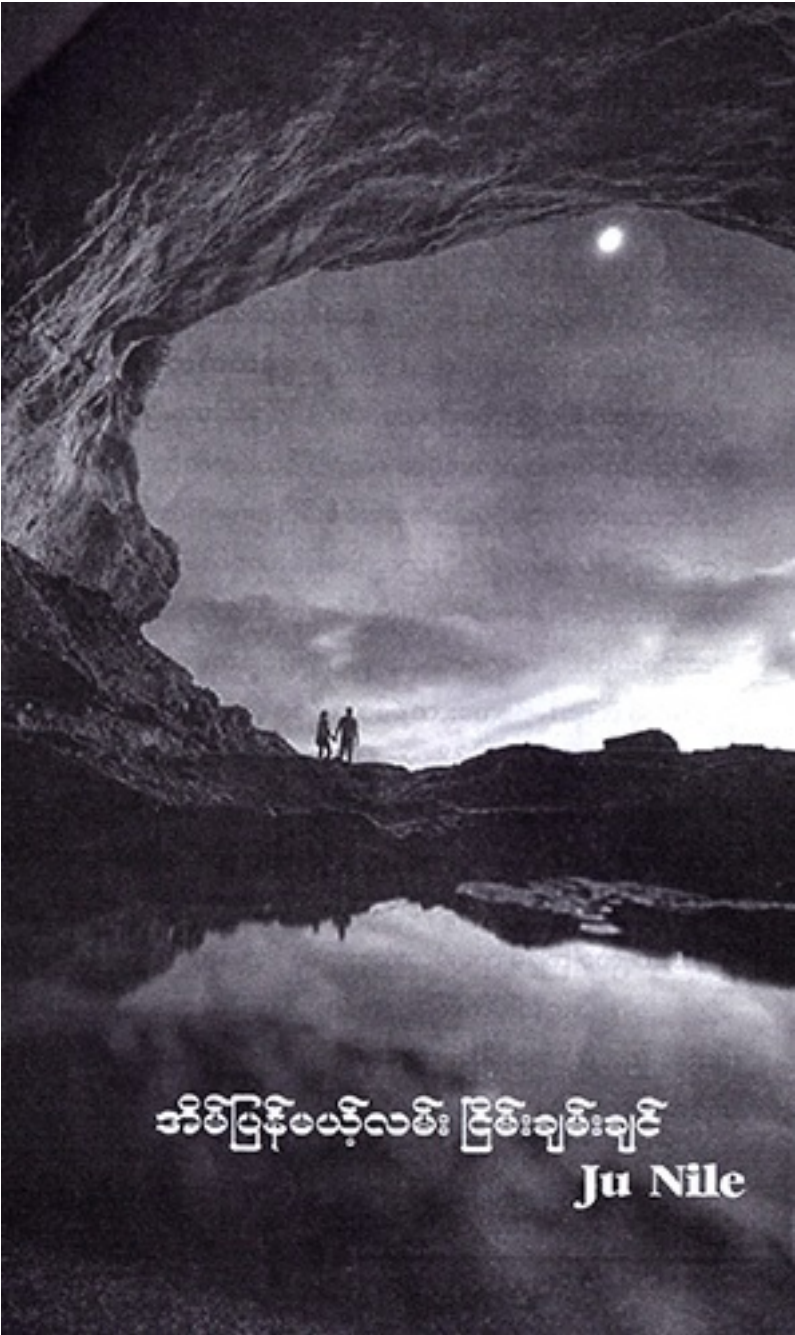
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အမှာ စာရေးနိုင်လောက်သည့် အဆင့် မရှိသေးပါ။ သို့သော်လည်း ညီတော်မောင် စာရေးဆရာတစ်ဦး ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာမည့်အရေး ဝိုင်းဝန်းအားပေး ကြိုဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာရေးဆရာ ဂျူနိုင်တစ်ယောက် စာကောင်းပေမွန်များ ထပ်မံရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ပါစေရန် ဆုတောင်းရင်းဖြင့် ...

န့လုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းပါစေ

ခွန်သက်တင်ဆန်း

(၁၀. ၁၁. ၂၀၁၆)

အိမ်ပြန်မယ့်လမ်း ငြိမ်းချမ်းချင်
Ju Nile

အိမ်ပြန်မယ့်လမ်း: ငြိမ်းချမ်းချင်

Ju Nile

လီဆိုလမ်းမှ မန်းပုံပြင်

Ju Nile

အိမ်ပြန်မယ့်လမ်း ငြိမ်းချမ်းချင်

သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် အကျအနထိုင်လိုက်ရင်း ကျည် ၃၀ ဝင် ဘောက်ကောက်တပ်ထားသော ကာဘိုင်ကို ကျည်ထိုးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ပြောင်းကာ အောက်ဘက်ကို ဘယ်ဘက် လက်ဖဝါးဖြင့် အသာပင့်ကိုင်၍ သေနတ်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ညာလက်ဖဝါးဖြင့် သေနတ်ကိုယ်ထည်နှင့် ဒင်ဆက်ထားသည့် သေးကျဉ်းသောနေရာလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ညာလက်ညှိုးသည် ပစ်ခလုတ်၏ ထိန်းကွင်းပေါ်တွင် ကပ်လျက်ရှိသည့် လုံခြုံရေး ခလုတ်အား ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

မောင်းပြောင်းခလုတ်ကို တစ်တောင့်ချင်းပစ်သည့် အနေအထားသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ။ သေနတ်ဒင်သည် ညာပခုံးတွင် ထောက်ထားလျက် ပစ်ခတ်ရန် အဆင်သင့်အနေအထားပင်။

နောက်ချိန်ပေါက်မှ ရှေ့ချိန်သီး၊ ရှေ့ကိုက် ၅၀ တွင် ထောင်ထားသည့် ပစ်မှတ် စက်ဝိုင်းလေး၏ ဗဟိုအမည်းစက်လေးသို့ ရေအိုး ရွက်အနေအထားဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။ ။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်ပြီး အောင့်ထားလိုက်သည်။ ။ ဘယ်ဘက်မျက်စိကိုမှိတ်၍ နောက်ချိန်ပေါက်၊ ရှေ့ချိန်သီး၊ ပစ်မှတ်ဗဟိုတို့ တစ်ထပ်တည်း ကျနေချိန်တွင် ညာလက်ညှိုးဖြင့် ပစ်ခလုတ်ကို ညင်သာစွာဆွဲညှစ်ချလိုက်သည်။ ။

ဗန်းခနဲ ကျည်ပေါက်ထွက်သံနှင့်အတူ ညာပခုံးသည် နူးညံ့စွာ ဆောင့်ကန်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ။ သေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်ချ လိုက်ပြီး စစ်သုံးမှန်ပြောင်းဖြင့် ပစ်မှတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကျည်ထိပ်ဖူးသည် ပစ်မှတ်၏ ဘယ်ဘက်အနား ကွင်းအောက်ဘက်မှ ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ။

သေနတ်ဆိုက်ကို ညာဘက်သို့ ၂ ကလစ်ရွေ့လိုက်ပြီး ရှေ့ချိန်သီးကို ပစ်မှတ်ဗဟိုမြုပ်အောင် ချိန်လိုက်သည်။ ဒုတိယကျည်သည် ဗဟိုနှင့်တစ်တန်းတည်း ညာဘက်အတွင်း ကွင်းမှ ဖောက် ထွက်သွားသည်။

နောက်ချိန်ပေါက်ဆိုက်ကို ဘယ်ဘက်သို့ တစ်ကလစ် ပြန်ရွေ့လိုက်ပြီး ပစ်မှတ်ဗဟိုကို ဒုတိယကျည် ပစ်ခတ်သည့်အတိုင်း ချိန်လိုက်ပြီး တတိယကျည်ဆန်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ကျည်ထိပ်ဖူးသည် ဗဟိုတည့်တည့်ကို ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့ပြီ။

စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမကျည်ကို တတိယကျည်ဆန်နည်းတူ ပစ်လိုက်သည်။ ဗဟိုကိုပင် တည့်မှန်စွာ ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည်။

မှန်ပြောင်းကို လည်ပင်းတွင် ပြန်လွယ်လိုက်ပြီး ပြောင်းရင်းမှ ကျည်ဆန်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“သေနတ်တစ်လက်ကို ကျည်ဆန် ၅ တောင့် ပစ်ရုံနဲ့ Zeroing (ချိန်သားညှိ) လုပ်လို့ ရပေမယ့် ၅ နှစ်ကျော်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုဟာ ခုချိန်ထိ ဘာဖြစ်လို့ အချစ်တွေ ညှိမရသေးတာလဲ မမ ရယ် ...”

(၁)

“ဟေ့ ... နိုင်၊ မမ မစီးရဲဘူး ကြောက်တယ်နော်”

“အာ ... မမကလည်း နိုင်တစ်ယောက်လုံးပါနေတဲ့ ဟာကို”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လှော်တက်ကို စတင်လှော်ခတ်ခဲ့သည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လှော်တတ်သလားဆိုတော့ မလှော်တတ်။ ဒါပေမဲ့ သည်နေရာလေးက ရေတိမ်မှန်းသိ၍ အရဲစွန့်ပြီး လှော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်

ချင်တော့ မမက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်ချို တုန်ချိုနဲ့ လှေခံနှစ်ဖက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်၊ သူကလည်း ဘယ်ဘက်သို့ တက်ဖြင့်ခတ်တော့ လှေဦးက ညာဘက်လည်၊ ညာဘက်ကိုခတ် ပြန်တော့ ဘယ်ဘက်ကိုလည်ဖြင့် ချာလပတ်ယမ်းလျက်ရှိစဉ် မမသည် ကြောက်လန့်ပြီး သတိလက်လွတ် ထရပ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ဗွမ်း” ခနဲ အသံနှင့်အတူ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး လှေပေါ်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကျသွားကြတော့သည်။ ။ တောင်သမန်အင်းအစပ်၏ ခါးလယ်သာသာလောက်ရှိသော ရေထဲတွင် မမသည် သူ့ကို ကြောက်လန့်စွာ ဖက်တွယ်ထားစဉ် -

“ဟေး ... မိုက်တယ်ဟေ့ ... ရေရေလည် မိုက်တယ်”

ကုန်းပေါ်မှ မမသက်၏ အသံနှင့်အတူ ကျန်သူငယ်ချင်းများ ၏ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ဩဘာပေးနေသံများ ကြားရမှ ကုန်းပေါ်သို့ ရှက်ပြီး ကိုယ်စီနှင့် တက်လာကြသည်။ ။

“အား ... နာတယ် မမရဲ့ ”

သူ့ခါးတစ်ဖက်သည် ချွန်ထက်သောလက်သည်းများ ၏ ထိုးဆိတ်ခံရမှုကြောင့် ထူပူသွားပြီး နှုတ်မှ လည်း ယောင်ယမ်းအော်လိုက်မိသည်။ ။ မမကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်မျက်စောင်း တစ်ချက်၏ ဒိုင်းခနဲ ထိုးခြင်းကိုခံလိုက်ရသေးသည်။ ။

အဲသည် အချိန်ကာလ တွေတုန်းကတော့ မမနှင့်သူ သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့ လောက် ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ဟု ထင်ခဲ့မိကြသည်။ ။

ဦးပိန်တံတား အောက်ခြေမှ ကျွန်းတိုင်ကြီးများကို အကာအကွယ်ယူ၍ မမကို မကြာမကြာ ခိုးခိုး နမ်းခဲ့သည်။ ။ မမကလည်း ဟန်ဆောင်ပန်

ဆောင်မျှပင် မငြင်းခဲ့။ ချို့မြဲသော အနမ်းရှည်များကို တုံ့ပြန်ဖလှယ်ခဲ့ဖူးကြသည်။ ။

မေမေညီမအငယ်ဆုံး မမသက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မမနှင့်သူ ချစ်သူသက်တမ်း (၂) နှစ်အကြာတွင် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ရွှေမန္တလေး၏ မြို့တော်ခန်းမ (၂) တွင် မမသည် ပန်းရင့်ရောင်ချိတ်ထဘီ၊ ပန်းနုရောင် ပိုးသားပျော့ ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီတို့ဖြင့် ရွှေမင်းသမီးလေး တစ်ပါးနယ် အလှတွေဖြာ တောက်ပလျက်

သူကလည်း သေသပ်လှပသော အခမ်းအနားဝတ်စုံနှင့် ပခုံးထက်တွင် ရွှေကြယ် (၂) ပွင့်စီ နှင့် ခန့်ညားနေခဲ့သည် ပင်။ လွန်ခဲ့သော (၅) နှစ်ကျော်ကာလ၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး နေ့ရက်တစ်ရက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး (၃) ရက်အကြာမှာ ပင် ပြင်ဦးလွင်မြို့ ဗဟိုအင်ဂျင်နီယာ တပ်သို့ သင်တန်းတက်ရန် သူထွက်သွားခဲ့ရသည်။ ။ သောကြာနေ့တွင် ခွင့်ရ၍ မန္တလေးသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ မမတို့ ရဲ့ ၈၄လမ်းမှတိုက်မှာ ပင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့မိဘများ ၏ နန်းရှေ့အိမ်သို့ Super Cab လေးစီး၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဖေဖေ ကနယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန်မို့ မေမေပါ ခဏလိုက်သွားကြောင်းသိရသည်။ ။

အိမ်တွင် ညီမ (၄) ယောက်သာကျန်သည်။ ။ ညနေစာစားကြတော့ မမသည် တို့ ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာစားပြီး ထမင်းပိုင်းမှ ထသွားသည်။ ။ သူကတော့ စားကောင်းကောင်း နှင့် စားနေဆဲ။ ။ ညီမငယ်ဝင်းမာက ...

“ကိုနိုင် ... ဟိုမှာ မချို့မာ ဘာနှာကစ်သွားလဲ မသိဘူး။ ။ လိုက်ချောလိုက်ဦး။”

ဟု ပြောမှ လက်ဆေးပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်လာသည်။ ။ မမထိုင်နေသော ထိုင်ခုံလေးဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မမ ... ထမင်းစားမကောင်းဘူးလားဟင် ... ဘာ သွားဝယ်ပေးရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့ မမသည် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက် ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ။ တံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကျွဲမြီးတိုသွား၏။ ။ ငါလည်း ဘာမှ မလုပ်ရဘဲနဲ့ ဟု တွေးမိလိုက်၏။

ထိုညက ညီမများ နှင့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ Scrabble ကစားနေလိုက်၏။ ။ ည၁၀နာရီလောက်မှ မမထွက် လာပြီး အိမ်သာဘက် ထွက်သွားတော့မှ အိပ်ခန်းထဲရောက်အောင် ဝင်လိုက်သည်။ ။ ခုတင်ပေါ်တက်နေချိန် မမရောက် လာပြီးတံခါးပိတ်လိုက်သံကြားတော့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေစဉ် ..

“နိုင် ...”

တိုးညှင်းသော မမရဲ့ အသံနှင့်အတူ ပါးပြင်တစ်ဖက်တွင် နွေးထွေးသော အထိအတွေ့နှင့် စွတ်စိုခြင်းကို ခံစားလိုက်ရတော့မှ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မမသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မျက်ရည်တွေစိုရွှဲနေလျက်။ သူ့ခြေမကို ငိုမိ လက်မကိုငိုမိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ မမရဲ့ မျက်ရည်ကို သူပထမဆုံး မြင်ဘူးခြင်းပင်။

“ဟင် ... မမ ... မမရယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြင်နာစွာမေးပြီး မျက်ရည်များကို ယုယစွာ သုတ်ပေး နေစဉ် မမရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်ဖြစ်သွား၏။

“ကွယ်ရာမှာ သာမဟုတ်ဘဲ လူတွေရှေ့မှာ လည်း နိုင် ဒီလိုပဲ ကြင်နာ

ပြပါလားဟင်..”

“လူတွေရှေ့မှာ မမကို နိုင်ဘာတွေစိမ်းကားခဲ့လို့ လဲ”

“ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းကလေးတစ်ဇွန်းလောက်ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ရင် နိုင်ဘယ်လောက်များ သိက္ခာကျသွားမှာ မို့လို့ လဲဟင်”

“ဟူး”

သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ ခုမှ ပေါ့ပါး သွားတော့၏။ လက်စသတ်တော့ ပြဿနာရဲ့ အဖြေက ဒါကိုး ။

“ဟင် ... နိုင် ... ပြောပါဦး မမကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုပြုစုဖို့ ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှက်ပါဘူး ။ ကွယ်ရာမှာ ရော ... သူများ တွေရှေ့မှာ ရော”

မမကို အငိုတိတ်အောင် အတော်ချော့ယူခဲ့ရ၏။ နောက်နေ့မနက်မှ စ၍ ထမင်းစားတိုင် မမပန်းကန်ထဲကို ဟင်းခပ်ထည့်ပေးရ၏။ ညီမများကြားတွင် လက်တုန်တုန်နှင့်ခပ်၍ မမစိတ်ကျေနပ်အောင် ထည့်ပေးရ၏။ ညီမများကို ရှက်သည် ။ အဖြစ်သည်းလိုက်တာဟု ပြောမည်ကို သူမခံချင်။

ကွယ်ရာတွင် ဆိုပါက ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ကျွေးရသလို တစ်ဇွန်းချင်း ခွံကျွေးရ ကျွေးရပါ။ သူကျွေးပါမည်။

ဒါက မမနဲ့ သူနဲ့ ပထမဦးဆုံး နားလည်မှုလွဲမှားခြင်းတစ်ခု။ သူ့ဘက်ကစ လျှော့ပြီး ပြေလည်မှုရအောင် လုပ်ခဲ့ပါသည် ။ ကိုယ်က ချစ်တာကိုး

။

ဆွမ်းဦးပုညရှင် စေတီသို့ သူနှင့်မမတွဲ၍ တက်လာသည်။ ကျန်အဖွဲ့
တွေက ရှေ့ကသွားနှင့်ကြပြီး မမသည် သူ့ဘယ်ဘက်မှာ။ သူ့ညာလက်
ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားတွင် မီးစွဲနေသော ဒူးယား စီးကရက်တစ်လိပ်
ကို ညှပ်ထားသည်။ ဘယ်လက်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ
ထိုးထည့်ထားပြီး မနက်ဖြန်ဖြေရမည့်ဘာသာရပ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်
။

သူ့ဘယ်လက်ကို မမ၏ ညာလက်ဖြင့် လာချိတ်ခြင်းခံရသည်။ မသိ
လိုက် မသိဘာသာနှင့်ပင် ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ရောက်လာ၏။ စီးကရက်
တို့ကို ရှူးဖိနပ်ဦးဖြင့် နင်းချေလိုက်ပြီး ညာဘက်ဖိနပ်ကြိုးများကို ဖြေ
နေစဉ် မမသည် ဘယ်ဘက် ဖိနပ်ကြိုးများကို လျင်မြတ်စွာ ဝင်ရောက်
ဖြေပေး၏။ ပြီးတော့ ဖိနပ်များကို စုကိုင်၍ ဖိနပ်အပ်ရာနေရာသို့ သွားအ
ပ်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုမစောင့်တော့ဘဲ ဘုရားရှေ့ သွားကန်တော့နေ
လေပြီ။

သူသိလိုက်ပြန်ပြီ။ မရွှေစာ ဘာအလိုမကျ ဖြစ်ပြန်သည် မသိ။ သူ မ
မဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားကိုဦးသုံးကြိမ် ချလိုက်၏။ မမကိုကြ
ည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးပွစိပွစိဖြင့် ကန်တော့နေဆဲ ...။

အတန်ကြာ ကန်တော့နေပြီးမှ သူ့ဘက်ကို သုန်မှုန်စွာ လှည့်ကြည့်၏
။ ပြီးမှ ဆလင်းဘက်လေးကို ဖွင့်၍ ဖယောင်းတိုင်များကို ထုတ်လိုက်သ
ည်။ မီးခြစ် ကျန်ခဲ့တယ်ဟု သူ့ဟာသူ ပြောသလို ပြောသံကြားလိုက်ရ၏
။

သူ မမကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု မေးမည်အပြုမှာ ပင် မမသည် လျင်
မြန်စွာ ထလိုက်ပြီး ပန်းရောင်းသည့်ဆိုင်မှ သစ်သား မီးခြစ် တစ်လုံးကို
သွားဝယ်နေတာ တွေ့ရ၏။ ပြန် လာပြီး မီးပူဇော်နေ၏။

ထို့နောက် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ သူ့ကို စကားမပြောတော့။ သူလည်း အလိုက်တသိနှင့်ပင် မမဘေးမှ ဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်ပါလာခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ နဂါးမျက်စောင်းက သူ့ထံ ဝဲတဲ ဝဲတဲနှင့် ။

မမတို့ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အဝတ်အစားလဲပြီး ခုတင်ပေါ် လှဲ၍ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ဖတ်နေစဉ် မမ ရောက်လာ၏။ သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ အဝတ်အစား လဲနေသည် ကိုတွေ့ရ၏။ မမသည် သူ့ကို ကျောပေး မတ်တပ်ရပ်လျက် ထဘီဟောင်း တစ်ထည်ကို ရင်လျားလိုက်၏။ မွေးပွတဘက်ကြီး ခြုံ၍ ရေချိုးရန်ထွက်မည်အပြု သူ့စိတ်တွေ ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်လာ၏။ ရင်ထဲမှာ လည်း ကလိကလိနှင့်မရွှေစာကို စချင်လာသည် ။

လျှပ်တစ်ပြက် ထရပ်လိုက်ပြီး သေးကျဉ်သောခါးလေးကို ဆွဲပွေ့လိုက်၏။ မမရဲ့ ကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျ လာပြီး ၂ယောက်စလုံး ခုတင်ပေါ်သို့ လုံးထွေးကျသွားတော့၏။ အဲဒီတော့ မှ

“သွားပါ အခုမှ လွမ်းအောင် ခွဲပြမနေနဲ့ တော့”

မမရဲ့ မကျေနပ်သံ ၊ အချစ်မျက်စောင်းနှင့်အတူ သူ့ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ခြင်း ခံလိုက် ရပြန်၏။

“ဟောဗျာ ... မမကပဲမျက်နှာကြီး စူပုပ်နေလို့ နိုင်က ဘာမှ မပြောရဲလို့ ပါပြောစမ်းပါဦး၊ နိုင်အပြစ်ကို”

“ဪ ... ကိုယ့်အပြစ်ကို မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကြင်ကြင်နာနာတွဲပြီး ဘုရားပေါ်တက်လိုက်ရင် ငရဲကြီးသွားမှာ မို့လား”တဲ့ ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ သူသည် မမကို ချစ်သူဘဝ ထဲက လူ

များ ရှေ့တွင် လက်တွဲပြီး မလျှောက်ရဲခဲ့။ သူ့ရဲ့ အားနည်းချက် တစ်ခု ။

“နောက်ပြီးတော့ ကိုယ့်မိန်းမ ဘုရားမီးပူဇော်တာ မီးခြစ်လေးတစ်လုံးလောက် အလိုက်သိသိ ထဝယ်ပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လဲ”

ဒါလည်း ဟုတ်သည် ။ သူသည် စီးကရက်ကို ရံဖန်ရံခါ သောက်တတ်ပေမယ့် ဆေးလိပ်ရော မီးခြစ်ရော မဆောင်တတ် သောက်ချင်စိတ်ပေါ်မှ တစ်လိပ်ချင်း ဝယ်သောက်တတ်သည် ။ မနက်ကမမ ဆတ်ခနဲ ထသွားဝယ်တော့မှ သူသတိရလိုက်သည် ။ မီးခြစ်တစ်လုံး လောက်တော့ ဆောင်ထားမှ လို့ ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျ လို့ သွားခဲ့ပြီ။

“အင်း ... စွဲချက်တွေကလည်း မနည်းပါလား”

ဟု တွေးရင်း ပြုံးလိုက်စဉ် ...

“ဘာ ခုမှ စပ်ဖြဖြ လုပ်မနေနဲ့ ... နိုင်ဟာလေ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အချိန်ရယ်၊ အရက်မူးတဲ့ အချိန်ရယ်ကလွဲရင် ကိုယ့်မိန်းမကို ကြင်နာရကောင်းမှန်း မသိဘူး”တဲ့ ။

အဲဒါက မမရဲ့ အပြော။ သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ သူ့လောက် မမကိုချစ်သူကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိဟု ထင်မြင်နေမိသည် ။

*

(၃)

သမီးမွေးပြီးချိန်မှာ သူမမကို ဆတိုးအကြင်နာတွေပိုခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ “နိုင်ရေ ... မမဗိုက်နာလို့ ဆေးပုလင်းကြောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ် ... ယူပေးပါလား”

အိပ်ခန်းတွင်းမှ မမရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ သူက ကိုအောင်

နှင့် Chess ထိုးနေ၏။ တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုနှင့်သူက တွေ့ရခဲလှ၏။

“ဟာဗျာ ... မမကတော့လုပ်ပြီ ... ဒီမှာ ပွဲကောင်းနေလို့ ”

ဒါပဲပြန်ပြောပြီးစစ်တုရင်ခုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ မမထံမှ ဘာသံမ ထွက်မလာတော့။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မမသည် သူ့ကိုစိမ်းကားလာသည် ဟု ထင်မိလာ၏။ သမီးကိုသာ အချိန်ပြည့်ဂရုစိုက်နေ၏။ သူ့ကျောင်းကိစ္စ ။ သမီးကိစ္စတို့ နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်၏။ မမသည် S.A.T တစ်ဦးဖြစ်သည် ။

အပေါင်းအသင်းများ နှင့် အပြင်တွင် အရက်ကလေး ၊ ဘီယာကလေး သောက်ပြီးပြန်လာလျှင် အေးစက်နေသော ထမင်းပိုင်းတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး

နွေးပေးသောဟင်းလျာများ ဖြင့်သာ ဖြစ်သလို စားသောက်တတ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မမက သမီးကို နို့တိုက်နေမည်။ ဒါမှ မဟုတ် ကျောင်းကိစ္စများ လုပ်နေတတ်သည် ။

“ယောက်ျားကို မစောင့်ဘဲစားရအောင် ခင်ဗျားတော်တော် ငတ်နေလို့ လား”

သူ့ရဲ့ မောက်မာသော ရင်ဖွင့်သံ။

“ဆရာဝန်က မမကို အဆာမခံနဲ့ လို့ ပြောထားတာ နိုင် မေ့နေပြီလား”

မမရဲ့ အေးစက်စက်တုံ့ပြန်သံ။

ဒီလိုနဲ့ နွေးထွေးသော မေတ္တာတို့ သည် တစ်စတစ်စ အေးစက်လာပြီဟု သူထင်မိ၏။

တစ်နေ့

“နိုင်ရေ မမတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး နယ်ပြောင်းရမှာ မို့ သွားက န်တော့ရအောင် ... လိုက်ခဲ့နော်”

“လိုက်ပဲလိုက်မယ်နော် ... မကန်တော့နိုင်ဘူး”

“အို ... လင်စုံမယားဖက် လာပြီးမှ နိုင်က ဒီအတိုင်းထိုင်နေရင် ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟာဗျာ ... ဘာသာကွဲတစ်ယောက်ကို မကန်တော့နိုင်ပါဘူး။ မမ ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွား”

“ဘာသာကွဲပေမယ့် အလုပ်စဝင်ကတည်းက ကိုယ့်ကို သမီးတစ် ယောက်လို သွန်သင်ဆုံးမ ကောင်းခဲ့တာပါ နိုင်ရယ် ... မိဘလိုသဘော ထားပြီးကန်တော့လိုက်ရင်ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွယ်နော်”

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီမယ်နိုင် ... နိုင်တို့ တပ်က လူကြီးတွေကိုဆိုရင် မမကန်တော့ဖို့ ဘယ်တုန်းက ငြင်းဘူးလဲ ။ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မျက်နှာကောင်းရအောင် နေရာတကာ မမလိုက်လျောခဲ့တယ်”

“ခု နိုင်အလှည့်ကျတော့ ...”

မမသည် ပြောရင်းနှင့်အသံများ တုန်ယင်လာသည် ။ မကြာမီ မျက်ရည်က နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်လာဦးမည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မကန်တော့နိုင်ဘူး”

သူ တုံးတိတိပြောလိုက်သည် ။ ထင်သည့်အတိုင်း မျက်ရည်ကလိုက်လာသည် ။ ထို့နောက် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

(၄)

သားငယ်မွေးအပြီး မမ၏ မိဘများ ရန်ကုန်ပြောင်းရ၏။ ၅မိုင်ခွဲ ဘဏ်ရိပ်သာမှာ နေကြသည် ။ မမလည်း ရန်ကုန်သို့ Transfer တင်ပြီးပြောင်းလိုက်သည် ။ မှော်ဘီ အထက (၂) တွင် တာဝန်ကျသည် ။

အဲသည် တုန်းက သူကချင်ပြည်နယ် ရှေ့တန်းတစ်နေရာမှာ ။ အပြောင်းအရွှေ့ကိစ္စကို ယောက်ျားကိုတိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ သူ့သဘောနှင့် သူ လုပ်သွားခဲ့သည် ။ ဖေဖေနှင့်မေမေက နန်းရှေ့အိမ်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်သေးကြောင်း သိရ၏။ Transfor ကိစ္စကို သူပြန်လာမှ ညှိရန် အကြံပေးခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ မမသည် ယောက္ခမများ ၏ စကားကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့၏။ အတွေးအခေါ် ထက်မြက်သော၊ ပညာမာနရှိသော မမနှင့်သူ အဲသည် အချိန်ကစပြီး သိပ် အစေးမကပ်တော့ ။ မမသည် ရန်ကုန်မှ မှော်ဘီသို့ နေ့စဉ်ကျောင်းသွားရ၏။ သူ့လခသည် သူ့ကားနှင့် ကုန်သလောက် ဖြစ်ရ၏ ။

အလုပ်မှ ထွက်ပြီး သူ့တပ်ရင်းဌာနချုပ်ရှိရာ ဖျာပုံသို့လိုက်နေရန်ပြောသော်လည်း မရ။ မိဘများ နှင့် မခွဲနိုင်တဲ့ ။ နောက်ပြီး နိုင် ရှေ့တန်းသွားနေရတာပဲ၊ မထူးပါဘူးတဲ့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နောက်တန်းတစ်လနားတဲ့ အချိန်မှာ အချိန်ပြည့်တွေ့ရတာပေါ့ဟု သူက ပြောတော့ မမက လက်မခံခဲ့။

သည် တော့လည်း သူတို့ လင်မယား ၂ယောက် တွေ့ရသော အချိန်တွေသည် ရွှေထက်ရှား လာခဲ့သည် ။ တပ်ရင်းနားချိန်မှာ တော့ မမသ

ည် ခွင့်ယူ၍ သူ့ဆီ လာနေပေးပါ၏။ ဒါပေမဲ့ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက် မျှသာ။

လစာမဲ့ခွင့်ယူဖို့ သူကပြောတော့လည်း အတန်းပိုင်ဆရာမမို့ မလွယ် တဲ့ ။ သူကလည်း နောက်တန်းနားချိန်မှာ တပ်ခွဲ၏ လေ့ကျင့်ရေးကိစ္စ၊ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ နှင့် လုံးချာလည်နေ၍ ခွင့်မယူနိုင်။တစ်ခါတစ်ရံ ရန် ကုန်သို့တာဝန်ဖြင့်သွားရပါက မမထံ ၃၊ ၄ရက်လောက် နေခွင့်ရ၏။

အလုပ်ကိစ္စ တစ်ဖက်နှင့်မို့မိန်းမ၊ ကလေးများ နှင့် အေးအေးဆေး ဆေးလေး လျှောက်မလည်နိုင်။ သည် တော့လည်း မရွှေစာက နှုတ်ခမ်း က စုချင်ချင်။ မိသားစုကို အချိန်မပေးတဲ့ ။ မိသားစု အတူတူ နေနိုင်ဖို့ တပ်မှ ထွက်ပါတဲ့ ။ သူက မိန်းမကို အလုပ်ထွက်ခိုင်း၏။ အဲဒီမှာ တင် ပ ငြိပကွရဲ့ အစပင်။

သူတပ်ကထွက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမျှ မစဉ်းစားခဲ့။ အဘိုး နှင့် အဖေတို့ ၏ လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်များကို သူထမ်းဆောင်နေခြင်းပင်။ ဒီလိုနဲ့ ပ င် မမနှင့်သူသည် ချစ်လိုက်ကြ၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြနှင့်ပင် ခွဲခွာလာရပြန်သ ည် ။ တစ်နှစ်တာကာလတွင် မမနှင့်သူ တွေ့ရသော ရက်သည် အများ ဆုံးတစ်လ။ သည် ထက်မပို။ သည် တစ်လအတွင်းမှာ ပင် ရန်ဖြစ်ရသ ည် ကအကြိမ်ကြိမ်။ ကြာတော့ သူစိတ်ပျက် လာသည် ။ တစ်ခါက ...

သူရှေ့တန်းက ပြန်ရောက်သည့်နေ့က။ မိုးရာသီ ဝါတွင်းကြီးတွင် ဖြ စ်သည် ။ တပ်ရင်းမှူးက ခွင့်၅ရက်ပေး၍ သူရန်ကုန်မှာ ပင် ကျန်ခဲ့သည် ။ တပ်ရင်းနှင့်အတူ ဖျာပုံသို့လိုက်ရန်မလိုတော့။

ဝမ်းသာအားရနှင့် မလွှဲကုန်းဘူတာမှ နေ၍ လေးဘီးတစ်စီးငှားပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ မမသည် သူ့ကိုကောင်းကောင်း မွန်မွန် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးပါ၏။ ညရောက်တော့ ကလေးတွေလည်း အိပ်ပျော်ကုန်ကြပါပြီ။ အပြာရောင်ဇာခြင်ထောင်ထဲမှာ မရွှေချောက ပု

တီးစိပ်၍ မပြီးသေး။ စိတ်မရှည်စွာနှင့်ပင် မမဘေးမှာ လှဲအိပ်နေ၏။ နာရီကိုကြည့်တော့ ၁၀နာရီ ထိုးလှပြီ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာမှုကြောင့် သူအိပ်ချင်လှပြီ။ ၁၀နာရီ ၁၅မိနစ်မှာ မမ ပုတီးစိပ်၍ ပြီးပါပြီ။

ဘာမပြောညာမပြောနှင့် မမကို သိုင်းဖက်ပြီး မျက်နှာအနံ့ အနမ်းမိုးရွာပစ်လိုက်၏။ မမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်က သူ့ရင်ဘတ်ကို ရုတ်တရက် ဆောင့်တွန်းလိုက်မှုကြောင့် နားမလည်နိုင်စွာ မမကို ငေးကြည့်နေစဉ် ..

“စိတ်မရှိပါနဲ့ နိုင် ... မ မ ဥပုသ် ယူထားလို့ ပါ”တဲ့ ။

သူတော်တော် စိတ်ပျက်သွား၏။ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ဆင်း လာပြီး အာဓိရမ်ပုလင်းကို ဖွင့်သောက်နေမိတော့၏။ သူတို့ ဘယ်သူမှ လာမတား။ ဘယ်သူမှ လည်း အမြည်း လာမချပေး။ ဂျိုးသိန်းဆေးပေါ့လိပ်ကို အဖော်ပြု၍ သူဆက်သောက်နေခဲ့သည် ။

အိပ်ချင်စိတ်သည် မရှိတော့။ မီးခိုးငွေ့ မီးခိုးမျှင်များကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း တစ်ညတာ အချိန်သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည် ။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

စိတ်ပျက်စွာ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး သုံးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သမီးသည် မြေပုံအိတ်ထဲမှ အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းများကို အနီရောင်ခဲတံပျော့ဖြင့် ကောင်းကောင်း မွှေနေပါလား။

“သမီး .. ဖေဖေဟာတွေ မဆော့ရဘူး... ပေး ... ပေး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သမီးလက်ထဲမှ ခဲတံပျော့နှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ သမီးသည် ကျွက်ကျက်ညံ့အောင် ငိုကြွေးခြင်းများကို ပြုသည် သာမက ခြေထောက်ဖြင့်ပင် သူ့ကိုကန်ကျောက်နေပါရောလား။

ယောက္ခမများ ၊ ခယ်မများ နှင့် မမ၏ အလိုလိုက်ခံထားရမှုကြောင့် သမီးသည် အတော်ဆိုးတတ်နေခဲ့ပြီ။ ဘာအရပ်ဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ရင် ချက်ချင်းရမှ ။ မရလို့ ကတော့ အာဠာဝက အရှုံးပေးရမတတ်အောင်ပင်။ အဖေနှင့်မနေရလို့ လားမသိ။ အဖေကိုလည်း မခင်။ ကြောက်ဖို့ ဆို ဝေးလို့ ။

“သောက်ကောင်မတွေ အလိုလိုက်လွန်းလို့ ...”

သူ့နှုတ်က မရည်ရွယ်ဘဲ ထွက်သွားမိစဉ် ...

“ဝုန်း”

တံခါးကို ခြေနှင့်လှမ်းကန်လိုက်သံ။ သူ့နောက်မှ တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းကန်လိုက်သံ။ ဒေါသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ .. မမ။ မမသည် သားငယ်ကိုချီထားလျက်မှ သူ့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ နှင့် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ..

“ရှင် ရိုင်းလှချည်လား ...
သောက်ကောင်မတွေဆိုတော့ကျုပ်အမေပါ ပါတာပေါ့ဟုတ်လား။”

သူ့အံ့အားသင့် ကြက်သေသေသွားမိသည် ။ တစ်ခါမှ သူ့ကိုရှင်တွေ ကျုပ်တွေနှင့် မသုံးဘူးသော မမ။ အဲဒီမမက ရှင်တွေ ကျုပ်တွေကို သုံးရုံသာမက တံခါးကိုပင် ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန် ခြင်းဖြင့် သူ့ကို ...။

ဒေါသ၏ အထွတ်အထိပ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် သူ့ထံ ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ သူ့သတိလက်လွတ်သွား၏။

“ဖြန်း”

သားငယ်ကို ညာလက်ဖြင့်ပွေ့ချီ၍ မတ်တပ်ရပ်နေသော မမ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို သူ့ညာလက်ဖြင့် ရိုက်မိလိုက်ခြင်းပင်။ ရိုက်ပြီးမှ သူ

လွန်သွားကြောင်း သိရ၏။

မမသည် အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်းသွား၏။ သားငယ်နှင့်သမီးတို့ ၏ ငိုသံတို့ ကလည်း ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာကြသည် ။

“ဟင် ... နိုင် ... နိုင် ... မမကို ရိုက်တယ်နော်”

မမသည် မျက်ရည်များ တစ်ပေါက်ချင်းကျလာလျက် မယုံနိုင်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကိုကြေကွဲစွာစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရိုက်ပါ ... ရိုက်ပါ ... ဒီဘက်ပါးတစ်ဖက်ကျန်သေးတယ် ..ရိုက်ပါဦး”

”

မမသည် ဆက်ပြောရင်း သားငယ်ကိုပွေ့ချီလျက် အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်သွားသည် ။ အသံထွက်အောင်ပင် ငိုကြွေးနေတော့၏။ တော်သေးသည် အိမ်တွင် ဘယ်သူမှ မရှိ၍ ။

သူ မမကိုအရမ်းသနားသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ချော့ချင်စိတ်မရှိ။ ခံစားမှုပေါင်းစုံကြောင့် နှုတ်သည် ဆွံ့အနေသည် ။ မမကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောခိုင်း၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။ အိမ်ပြင်ကို ထွက်လိုက်သည် ။ ကွန်ကရစ်လမ်းလေး တိုင်းလျှောက် လာပြီး ပြည်လမ်းမကြီးကိုဖြတ်၍ အင်းယားကန်ဘောင် တက်လိုက်သည် ။ ထိုင်ခုံလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ရွက်လှေဖြူဖြူများကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးမောကြည့်နေမိသည် ။ ယခင်အချိန်များ မမနဲ့ သူ ဒီရေစပ်မှာ ပဲ မကြာမကြာ ထိုင်ခဲ့မိတာကို ပြန်အမှတ်ရမိလိုက်၏။

ဒူးယားနှစ်လိပ်ကုန်တော့ အိမ်သို့ပြန်လာသည် ။ မမသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထမင်းခွံကျွေးနေရာမှာ မွို့အစ်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီးချက်ချင်းပင် မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည် ။ သူ့အပေါ်

ထပ်အိပ်ခန်းကိုသွားပြီး တရုတ်ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများ ထည့်နေစဉ် ...

“ဦး ... အန်တီက ထမင်းစားမယ်တဲ့ ”

ကောင်မလေးကို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ။ လက်မှာ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ၁၁နာရီခွဲ။ ဒီညနေသင်္ဘောနှင့် တပ်သို့ သူပြန်ရမည်။ အိမ်မှာ လည်း နေချင်စိတ်မရှိတော့ ။

အောက်သို့သူ့ဆင်းသွားသည် ။ မမသည် ထမင်းစားနေရာမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ အံ့ဩသွားဟန်ပြသော်လည်း သူ့ကိုမတား။ ထမင်းစားမပျက်။ သူ့ပါးစပ်သည် လည်း စေးထန်းနေသည် ။ စကားပြောချင်စိတ်တို့ ကွယ်ပျောက်နေလျက် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၍ လေးကန် နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်မြဲလျှောက်လျက်

ပြည်လမ်းပေါ်အရောက် လေးဘီတစ်စီးကို လှမ်းတားမည်အပြု ...

“ဖေကြီးရေ ..နေပါဦး”

အသံစူးစူးလေး။ သမီးရဲ့ အသံ စူးစူးကြောင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

မမသည် သမီးကိုလက်ဆွဲထားရင်း သူ့ကို မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူကလည်း မမနှင့်သမီးကိုပြန်ကြည့်နေမိသည် ။

နုနယ်သောသမီး၏ မျက်နှာဖွေးဖွေးလေးတွင် မျက်ရည်စတို့ မခြောက်ချင်သေး။

လေတစ်ချက်အဝှေ့ မမရဲ့ ဆံနွယ်စတို့ သည် သူမ၏ ပါးပြင်ကို ဖုံးအု

ပ်သွားသည် ။ အခုကျတော့လည်း မမသည် ပကတိသိုးငယ်လေးတစ်ကောင်အလားပင်။ အပြစ်ကင်းစင်စွာ လှပနေပြန်သည် ။ သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်စဉ် ...

“အရိုက်ခံရတဲ့ မမကပဲ တောင်းပန်ပါတယ် နိုင်ရယ် ...”

အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါဦး။

သူ့နှုတ်မှ ဘာစကားမှ ပြန်ထွက်မလာ။ ရင်မှာ နာကျင်နေ သည် ။ မမကို ရိုက်မိ၍ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးတာရော။ အခြေအနေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ မမကိုစိတ်နာတာရော။

သမီး၏ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံခိုက် သမီးကို ကောက်ပွေ့လိုက်သည် ။ ထို့နောက်ခြေလှမ်း တို့ သည် သွက်လက်စွာဖြင့် အိမ်ဆီသို့ ..။

မမသည် သူ့ပုခုံးမှ ကျောပိုးအိတ် ကိုလွှဲယူလိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်လာသည် ။

“ယောက်ျားကိုကိုယ်အမူအရာနဲ့ စော်ကားမိတဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ နိုင်”

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ မမက ပြောအပြီး သူ့ခြေရင်းတွင် ကြို့ကြို့လေးထိုင်၍ ကန်တော့နေရှာသည် ။ သူ့ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာတုန်ခါသွား၏။

မမရဲ့ ပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲမလိုက်တော့ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြစ်သည် ။ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများ ဖြင့် မမသည် သူ့ကိုပြီး၍ ကြည့်နေစဉ် မမကိုပြန်ပြီးပြရန် သူ့တွင် အားအင်တို့ ကုန်ခမ်းနေပြီထင်။ မမမျက်နှာလေးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည် ။ ထို့နောက်

အနည်းငယ်ဖောင်းနေသော ပါးပြင်လေးကို သူညင်သာစွာ နမ်းရှိုက်လို
က်မိပါတော့သည်။ ။

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊

မတ် ၁၂

(ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၁ အောက်တိုဘာလထုတ် ၊

တိမ်ကွယ် နှလုံးသားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ)

*